

Veelzijdig mens verlaat Hernesseroord

** Piet Krijgsman met de VUT*

Automonteur, rijwielhersteller, banketbakker, hofmeester, kadaverploegcoördinator, restaurateur, taxateur, antiquair, hoofd restauratieve dienst, de heer Piet Krijgsman, werkte op 15 november voor het laatst, werd op 1 januari 60 jaar en nam op 11 januari tijdens een groots gebeuren afscheid van Hernesseroord.

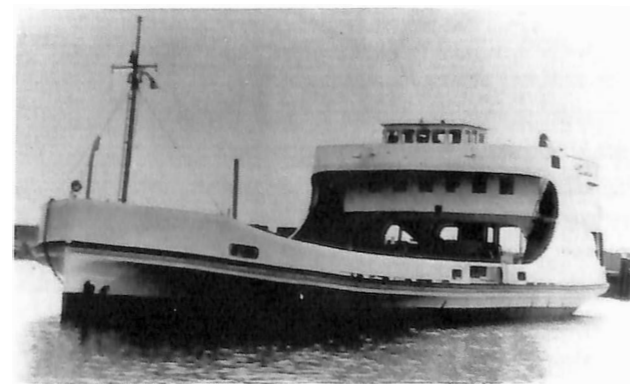
Een kerel waarvan spreekwoordelijk gezegd kan worden: "Een vos verliest wel zijn haren (die heeft hij er niet veel meer) maar niet zijn streken (die schijnen er nog maar steeds meer bij te komen)". Bij collega's, ouders en bewoners bekend om zijn inzet, vriendelijkheid en opgewektheid; een dienstverlener in hart en nieren.

Piet Krijgsman geboren op 1 januari 1935 studeerde na zijn schooltijd af als automonteur annex rijwielhersteller maar omdat zijn oudere broer niet veel verdiende bij de Ford zocht hij wat anders en kwam als "los" werknemer bij de R.T.M. Dit gaf echter te weinig zekerheid. Piet stapte over op een ander vak en werd leerling banketbakker bij Jacobi op de Westdijk. Dat bracht f. 5,- in de week op. Daar bleef hij tot 1 januari 1953 toen was er niets meer te verkopen, de inwoners van Middelharnis werden geëvacueerd vanwege de watersnoodramp. Als 18-jarige werd Piet 3 maanden lang coördinator van een kadaverploeg.

Toen weer terug naar Jacobi echter niet om te werken maar met het verzoek of dhr. Jacobi een brief -een sollicitatiebrief- voor hem wilde schrijven naar de Holland Amerika Lijn. Dat ging nogal snel, binnen een week monsterde hij aan als hofmeester. Het waren veelal emigranten die vervoerd werden, zij gingen hun geluk in Amerika zoeken. Een reis duurde visa versa 3 weken. Vele buitenlandse steden werden aangedaan. Hij vaarde op de "GROTE BEER", later op de "NOORD-DAM" en daarna op de "DUIVENDIJK". Het was hard werken maar ook heel interessant. Duurde een reis eerst gemiddeld 3 weken later toen ook de westkust van Amerika werd aangedaan duurde een reis gemiddeld 3 maanden en dat was toch ietwat te lang voor een verliefde jongeling, of was het Aatje die zo lange periode van afscheid bezwaarlijk vond. Hoe dan ook, na 3 jaar, dat was in 1956, kwam Piet weer aan de wal althans.... maar daar straks meer over. Op de Holland Amerika Lijn werd hij "boertje" genoemd, hij kwam immers van Flakkee. Maar Piet was meer handelsman dan boertje.

Hij kocht bij Van der Vlugt van de melkfabriek boter -helemaal geen bijzondere- haalde het papier eraf, strooide er wat zout over, kneedde het goed door elkaar, verpakte het wat homperig in vetvrij papier, zeg maar "op z'n boers" en verkocht het aan boord aan collega's. Ze hadden nog nooit zulke lekkere "ECHTE FLAKKEESE BOERENBOTER" gegeten. Het bracht goed op zegt Piet.

We zeiden Piet kwam aan wal maar dat is niet helemaal waar, hij bleef op het water maar had -als het niet al te mistig was- wel altijd wal in zicht. Was het niet de wal van Hellevoet dan wel van Middelharnis. Hij werd hofmeester op de veerpont Middelharnis - Hellevoetsluis. Ze hadden zijn vader -die timmerman was bij de R.T.M. (Rotterdamse Tramweg Maatschappij)- gevraagd of Piet hofmeester wilde worden op de boot.

veerpont de 'Haringvliet'

Hij kwam er in 1956. "Het is de mooiste tijd van mijn leven geweest", zegt hij er nu nog van. De bemanning bestond uit een ploeg van 6 man. Hij verkocht tijdens de reis -die

ten. Het waren de eftelinggangers, de groep die elk jaar een dagje naar de efteling gaat en van welke groep hij ook altijd deel uitmaakte. Wim Beunder wist goed wijs te houden, de anderen basten maar een beetje mee. Het moet een indrukwekkend lied geweest zijn; niet alle woorden waren te verstaan. En of dit nog niet genoeg was kwamen daarna "de roffels" aan het woord of liever gezegd aan de trom. Een overweldigend geluid werd ten gehore gebracht, zelfs degenen die behoorlijk doof zijn moeten in hun buik de melodie gevoeld hebben. Vele oud-werknemers fleurden zichtbaar op en genoten van de Hernesseroordsfeer. Oudbekenden die niet aanwezig konden zijn stuurden een fax. Marja Hofstra las eerst de fax van de vroegere geneesheer directeur dr. Roelofs en later van drs. Van der Sluijs, destijds economische directeur. Tevens sprak Marja Hofstra het dankwoord; Piet had een briefje in zijn zak maar dacht het emotioneel niet aan te kunnen.

En na al dit gebeuren gaat Piet dan "rust nemen". Of het echt rust wordt is nog maar de vraag. We schreven het al, was nu zijn hobby bijzaak of was zijn werk bijzaak, we weten het niet. In ieder geval zal hij als antiquair, restaurateur en beëdigd taxateur actief blijven. Ook de handelsgeest zal wel in hem wakker blijven. Het is voor zijn vrouw niet te hopen dat dit nog grotere vormen zal aannemen; ze heeft het al eerder meegeemaakt dat de tafel en stoelen uit huis verkocht werden aan een piloot uit Soest die er f 2.000,- voor betaalde terwijl het spulletje in feite maar f 750,- waard was. Ze heeft hem toen behoorlijk de waarheid gezegd. We hopen dat dit niet opnieuw nodig zal zijn maar dat ze samen nog vele musea en veilingen zullen kunnen bezoeken en als het mooi weer is, ze volgens hun voornemen zullen varen over het zo mooie "Veerse Meer".

de redactie

Piet is nog regelmatig op Hernesseroord. Met name de laatste tijd komt hij kijken of het stuk dat we over hem zouden schrijven al

klaar is; hij wil het graag vooraf lezen, maar daar krijgt hij de kans niet voor. Reeds enkele keren is hij langs geweest met een bedankje; een bedankje voor het feest op 15 november, een bedankje voor het feest op 11 januari en daar tussendoor nog een advertentie zoals in dit blad afgedrukt. Nu kunnen we natuurlijk niet alle bedankjes opnemen; het bedankje van 11 januari hebben we in zijn geheel afgedrukt, de advertentie hebben we ook opgenomen.

In het bedankje voor 15 november schrijft hij over de fijne dagen waarin hij mocht omgaan met medemensen -hij noemt dan de ouders en bewoners- die bij hem kwamen met open en eerlijke vragen, de zorgen van ouders, het delen van lief en leed. Hij schrijft dit allemaal te zullen missen. Hij zegt: "Daar ik zelf een denker ben en geen prater, zie je soms dingen waar je stil van wordt. Zelf heb ik veel bewondering en waardering voor de mensen uit de verpleging, hoe zij met deze mensen omgaan en lief voor hen zijn, vaak alsof het hun eigen kinderen zijn."

Hij kan zich niet voorstellen dat hij na 21 jaar afscheid zal nemen. In dit bedankje noemt hij Hernesseroord zijn thuis en werk hetwelk hij met plezier mocht doen. Een tijd die voorbij gevlogen is maar ook een heerlijke tijd waarin, zo zegt hij: "Ik nog veel terug zal denken en die ontuitwisbaar in mijn geheugen staat geschreven."

Woensdag 11 januari 1995.

Langs deze weg wil ik iedereen die aanwezig was op mijn afscheid van Hernesseroord op 11 januari, bedanken voor de onvergetelijke dag, voor uw komst, de vele cadeau's en toespraken, de gouden H.O.-speld welke ik mocht ontvangen en het schitterende koude buffet door collega's met grote zorg samengesteld. Er waren zoveel mensen uit diverse windstreken, dat het mij niet lukt om deze persoonlijk te bedanken. Het was voor mij een prachtige afsluiting van mijn werk, ongedwongen, zoals dit alleen op Hernesseroord kan met de aanwezigheid van bewoners, ouders, directie, personeel en genodigden samen. Ik ben dan ook zeer dankbaar dat dit kon gebeuren. De collega's en de directie, die deze dag voor mij hebben georganiseerd, wil ik hierbij hartelijk bedanken voor de enorme inzet.

onder normale omstandigheden een half uur duurde- koffie, soep (met name erwtensoep), gehaktballen, biefstuk en meer van zulk lekkers. Maar als het zo uitkwam stond hij ook wel eens aan het roer, verkocht desgewenst kaartjes en oliede de machine. Hij herinnert zich de torenhoge ijsschotsen uit de winter van 1962/1963: "er werd toen per dag maar één keer gevaren, daar had je een dag voor nodig", maar ook de geweldige stroom die er stond voor de haven van Middelharnis: "de boot vaarde altijd een eind de haven voorbij om er dan vervolgens goed in te kunnen steken". de stormen die hij meemaakte: "op het Haringvliet kon het behoorlijk spoken".

kruiend ijs op de pier van Middelharnis

Hij vertelt ons dat de haven daar 70 meter diep was; in die tijd de op één na gevaarlijkste haven uit Nederland. Het is dan ook wel eens voorgekomen dat de boot op de keien-dam voer. Vele herinneringen komen boven aan de passagiers die aan boord waren, de altijd weer aanwezige chauffeurs, de gezelschappen van zang en muziek, kinderen die met schoolreisje waren en nog zo vele anderen meer. Herinneringen ook aan collega's; een collega die zijn vingers werden afgeklemd bij het vastleggen van de boot, een andere collega waarvan Piet zijn klomp vastspijkerde aan dek en die een ander daarvoor van de trap sloeg, een collega die van de anderen te horen kreeg dat hij er zo beroerd uitzag, de man bleef 6 weken ziek thuis maar ook aan een "directeur" van de muziek die een met slijk besmeurde potter in zijn soep vond, maar dat had Piet niet gedaan. In 1971 werd de laatste reis gevaren, het eiland had zijn vaste verbindingen. Piet zegt ervan: "die bruggen en dammen, ze hadden er nooit moeten komen, voor die tijd woonde je nog veilig op Flakkee."

Piet kon bij de R.T.M. blijven hij werd beheerder van de stationsrestaurant in Oude Tonge. Inmiddels handelde hij ook wat in oude munten en antiek -aan boord had hij er al wat reclame voor gemaakt- alleen de belasting bracht hij niet op de hoogte, later kwam hij daar pas achter. Als je Piet vraagt of zijn hobby zijn werk is of zijn werk zijn hobby dan glimlacht hij maar wat, in ieder geval ging hij in 1972 voor zich zelf doen. Het bleek achteraf niet de juiste keuze te zijn, het was toch beter dat zijn vrouw Aatje de winkel deed.

Piet solliciteerde naar de functie van hoofd restauratieve dienst bij de toen nieuwe inrichting "Hernesseroord", hij had een gesprek met dhr. Storm en werd door dokter Roelofs aangenomen. In het begin kwamen er maar een man of 20 eten, hij hielp met de afwas - een vaatwasmachine was er nog niet- maar van lieverlee kwamen er meer personeelsleden, op den duur kwamen er wel 110 á 120 man eten. Een hartstikke gezellige tijd zegt Piet. Het was de tijd dat er in de hal nog kaartjes gekocht moesten worden voor een warme dan wel voor een broodmaaltijd. Piet herinnert zich er nog één -hij is nog in dienst- waarbij de automaat nogal eens weigerde op het moment dat het geld er al was ingestopt. Het was de tijd toen hij samenwerkte met Toon van Gulik.

Met plezier verhaalt hij van het werk dat verricht moest worden, van de feesten die er waren, van het jaarlijks terugkerend mossel-feest. Hij zag er niet tegenop om na afloop van zo'n feest bij bekenden die niet aanwezig konden zijn nog wat zakken met lege mosselschelpen te bezorgen. Soms werd de zak met schelpen binnen gebracht maar ook wel aan de knop van de voordeur gehangen. Een paar goeie vrienden waren altijd bereid daarbij te helpen. Eén van die goeie vrienden is Danny Arensman. Op een keer zou hij

samen met een andere goeie vriend, Jan Sala, nog even naar Arensman gaan, die zou de volgende avond een wijnproefavond verzorgen. Toen ze aankwamen was Danny net bezig de dozen te lossen, de autokoffer stond open en Danny bracht blijkbaar net een doosje wijn binnen. In een mum van tijd hadden Piet en Jan de andere 6 dozen in hun eigen auto geladen en vertrokken met de meeste spoed. Later op de avond kwam Danny vertellen dat alle wijn uit zijn auto gestolen was. Zelfs de politie kwam er aan te pas.

Niet altijd is het Piet voor de wind gegaan, in 1978 werd hij door een Duitser aangereden waardoor hij 3 weken in het ziekenhuis terecht kwam. In 1980 -hij was op bezoek bij dr. Beekman in Doetinchem- werd hij getroffen door een zware hartaanval. Nog regelmatig moet hij een tabletje slikken; het heeft echter zijn vrolijkheid niet verstoord.

In al die jaren heeft hij veel mensen leren kennen. Heel veel, heel goede, contacten heeft hij opgebouwd met personeel, ouders en bewoners. Dat bleek ook wel op 15 november, zijn laatste werkdag. Door Marja Hofstra was hij om de tuin geleid. Hij moest deze dag maar niet helpen aan de lopende band in de keuken, hij werd opgehaald om de vrouw van Klaas Jelier te feliciteren met haar verjaardag daarna ging de reis via het Havenhoofd naar Hernesseroord het was inmiddels 12.30 uur; de tijd dat het restaurant open gaat.

Wat Piet daar ontmoette onroert hem nu nog. Hij trof daar het restaurant vol met ouders, personeel en bewoners, die hem met luid applaus ontvingen, Bredaase Jantje luisterde het geheel op met smartachtige zang en muziek.

Piet zegt er zelf van: "een moment om nooit te vergeten, het leek wel een droom, ik had me zelf graag willen zien; en dan de vele bossen bloemen, cadeau's, flessen wijn, boekebonnen, de brieven van ouders, je zou gaan grienen." Over de brieven zegt hij: "daar lees ik over onze kinderen, die ik nu mis". Maar ook: "de vele gesprekken met ouders, kortom de gehele verzorging waarvan ik maar een heel klein stukje was en me heb ingezet zoals velen op Hernesseroord. Uit ervaring zeg ik wees goed en zorgzaam en je zal zoveel terug ontvangen."

Op woensdag 11 januari was dan het echte, het officiële afscheid, Piet dacht wie zou er nu nog moeten komen, er zijn er al zoveel op mijn laatste werkdag geweest. Onvoorstelbaar, nu niet het restaurant, maar de sportzaal in "de Meerpaal" geheel gevuld.

Ook nu waren er weer vele collega's, ouders, bewoners, familie en zelfs oud-collega's van de R.T.M. aanwezig. Dhr. Havermans sprak een afscheidswoord, hij memoreerde een aantal zaken. Hij sprak van de contacten met zoveel mensen, van het dienstbaar willen zijn, van de tijd bij de Holland Amerika lijn en bij de R.T.M., van zijn inzet tijdens de opening van Hernesseroord in 1976, van zijn speciale contacten met bewoners en nog vele zaken zoals hierboven reeds beschreven. Hij noemde hem een ambassadeur van Hernesseroord. Na de toespraak werden enkele cadeau's uitgereikt waarna dhr. Havermans hem de gouden Hernesseroordspeld opspeldde. Henk van Lommel sprak namens de voedingsdienst en bood hem een stereo-installatie aan. Vervolgens werden de aanwezigen opgeschrikt door een aantal smurfachtige dan wel kerstmanachtige figuren die gebukt onder een kleed het podium bereik-